

Arrest

**nr. 66 283 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 27 december 2005 het Rijk binnenkwam, dient op 28 december 2005 een eerste asielaanvraag in als Afghaan. Op 3 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 januari 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in, als Pakistaan. Op 18 januari 2011 werd het dossier van de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal. Op 23 maart 2011 werd de verzoekende partij gehoord voor het Commissariaat-generaal. Op 20 april 2011 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Swat in Pakistan. Op 28 december 2005 diende u in België uw eerste asielaanvraag in. Daarvóór, op 5 juli 2005, werden uw vingerafdrukken reeds genomen in Duitsland. U vroeg als Afghaan asiel aan in Duitsland en u diende ook uw eerste asielaanvraag in België in als Afghaan. U verklaarde daarbij in Afghanistan te zijn geboren en de Afghaanse nationaliteit te hebben. Op 26 januari 2006 werd uw verdwijning gemeld in België. U bent nadien nooit opgedaagd voor een gehoor door de asielinstanties in het kader van uw eerste asielaanvraag. In september 2007 en april 2009 vroeg u een "NICOP" (National Identity Card for Overseas Pakistani) aan bij de Pakistaanse ambassade in België. In augustus 2007 verkreeg u eveneens een paspoort op die ambassade. Dat paspoort werd vernieuwd in 2008 en 2009. In mei 2008 diende u een regularisatieaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarbij u uw Pakistaanse nationaliteit aangaf. Op 14 januari 2011 diende u, na een deelname aan een hongerstaking in België, een tweede asielaanvraag in waarbij u aangaf uit Pakistan te komen. U verklaarde uw land te hebben verlaten omwille van de aanwezigheid van de Taliban in uw regio en voor een betere toekomst. U verklaarde ook in België op traditionele wijze te zijn gehuwd met een meisje van Poolse afkomst, waardoor u problemen vreest bij een terugkeer naar Pakistan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een foto neer, een huurcontract, een paspoort, een identiteitskaart en een verklaring van uw vriendin.

B. Motivering

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u sinds uw aankomst in Europa tweemaal asiel aanvroeg als Afghaan en dat u pas uw Pakistaanse nationaliteit bekend maakte aan de Belgische overheid in mei 2008 bij het indienen van een regularisatieaanvraag. Nochtans kan redelijkerwijze verwacht worden dat men vanaf het begin van de asielprocedure waarachtige verklaringen aflegt omtrent de essentiële elementen van zijn asielaanvraag. De afkomst van een asielzoeker is een essentieel element. Daarbij merkt het CGVS nog op dat u zelfs in het kader van uw tweede asielaanvraag bepaalde informatie trachtte achter te houden voor het CGVS. Zo gaf u eerst tot tweemaal toe aan dat u in Pakistan niet over een paspoort beschikte (zie gehoorverslag CGVS p.2 en 5). Pas wanneer u werd geconfronteerd met de vaststelling dat in uw nieuw paspoort een oud paspoort (uitgegeven in Swat in 2004 of 2005) was vermeld, gaf u toe dat u – zonder reden – in Pakistan over een paspoort beschikte, waarvan u trouwens geen kopie kon voorleggen (zie gehoorverslag CGVS p.5). Zo gaf u ook pas na confrontatie aan dat u tweemaal een "NICOP" aanvroeg (zie gehoorverslag CGVS p.7 en 8). U verklaarde nog niet te beschikken over de "NICOP" omdat het aanvragen en verkrijgen van dit document enkele maanden kan duren. Dit is geen afdoende uitleg want uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat u reeds in april 2009 een tweede keer een "NICOP" aanvroeg. Dat u op het afleveren van die "NICOP" nog zou wachten is niet geloofwaardig.

Daarnaast doet het jarenlange wachten van een asielaanvraag gebaseerd op uw ware identiteit en afkomst reeds afbreuk aan de beweerde ernst van uw problemen waarop u uw tweede asielaanvraag baseert. Immers vroeg u, als Pakistaan, een regularisatie aan in 2008 en geen asiel. Aldus lijkt u op dat ogenblik geen echte vrees te hebben gekend ten aanzien van Pakistan. Het is in casu des te vreemder dat u uit de Swat in Pakistan afkomstig zou zijn, u sinds 2005 al in België zou verblijven en u pas in 2011 asiel aanvraagt waarbij u zich beroept op eventuele problemen met de Taliban in geval van terugkeer naar Pakistan. Het CGVS erkent dat er in 2005 en in 2009 een ernstig conflict tussen de Taliban en de Pakistaanse overheid was in die regio van Pakistan. Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de situatie in de Swat nu is gestabiliseerd en dat de Taliban er in geen geval aan de macht zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw ouders en één broer nog steeds in Swat verblijven. U gaf aan dat ze weliswaar in periodes van problemen met de Taliban de regio verlaten, maar dat ze nu weer in de Swat zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS p.2 en 4). Aldus blijkt dat de algemene situatie aldaar niet van die aard is dat u en uw familie daar niet zou kunnen wonen. Nergens tijdens uw asielaanvraag, noch ten aanzien van de DVZ, noch ten aanzien van het CGVS, hebt u aangegeven waarom u zelf dermate problemen zou kennen met de Taliban en aldus niet zou kunnen terugkeren naar de Swat. Verder staafde u de vrees bij terugkeer naar Pakistan op een "huwelijk" dat u in België aanging met O. K. K. (...), een vrouw van Poolse afkomst. Uit de brief die deze vrouw neerlegde blijkt dat u haar kende sinds 2008 en dat u reeds twee jaar met haar samenleefde (zie brief toegevoegd aan administratieve dossier). Het is dan ook bevreemdend dat u niet voordien asiel aanvroeg op basis van deze gevreesde problemen bij een terugkeer naar Pakistan, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. U zou volgens uw verklaringen immers al anderhalf jaar geleden met haar zijn gehuwd (zie gehoorverslag CGVS p.7 en 8). Bovendien bent u niet officieel met haar gehuwd. En u hebt blijkbaar ook geen stappen ondernomen om officieel te huwen. Meer zelfs, u besloot ondanks dit "huwelijk" in hongerstaking te gaan en daartoe samen met andere Pakistanen en Afghanen elders te gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS

p.7). Aldus acht het CGVS uw geuite vrees op basis van dit huwelijk niet geloofwaardig. U verwees ook naar een betere toekomst die u hier wilde opbouwen in België, hetgeen echter vreemd is aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw religie, etnische origine, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep.

Wat er ook van zij, u maakt niet aannemelijk niet elders in Pakistan te kunnen gaan wonen. Wat betreft de eventuele toekenning van Subsidiaire Bescherming, erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door een strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw familie zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen uw familie zich moeiteloos zou kunnen integreren. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Bovendien gaf u zelf aan dat één broer van u in Karachi verblijft en een andere broer in Peshawar (zie gehoorverslag CGVS p.6).

Ten slotte is het CGVS op de hoogte van de recente overstromingen die Pakistan troffen. Daar de meeste van de Pakistaanse grootsteden niet getroffen werden door de recente overstromingen, zou u ook deze problematiek kunnen vermijden door u met uw familie elders te vestigen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Vluchtelingenconventie, noch aan Subsidiaire Bescherming. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft daags voor de terechtzitting een “nota ter actualisering van de nood aan subsidiaire bescherming voor de provincie Khyber Pakhtunkhwa en de FATA” ingediend.

Allereerst dient te worden benadrukt dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen essentieel schriftelijk is (artikel 39/60 van de vreemdelingenwet), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet noch het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partij die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bijkomende nota kan indienen. Dit stuk is niet in het procedurereglement voorzien en wordt derhalve uit de debatten geweerd.

Het verbod om gebruik te maken van niet voorziene proceduregeschriften belet evenwel niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dit geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over een enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 §3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.2. De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij tweemaal asiel aanvraag als Afghaan en dat ze pas haar Pakistaanse nationaliteit bekend maakte aan de Belgische overheid in mei 2008 bij het indienen van een regularisatieaanvraag om vervolgens te wachten tot in 2011 om op basis van deze herkomst een asielaanvraag in te dienen. De verzoekende partij trachtte informatie achter te houden inzake het bezit van een Pakistaans paspoort en vroeg tot tweemaal toe een national identity card for overseas Pakistani (NICOP) aan. De verklaringen van de verzoekende partij ter rechtvaardiging voor haar onvermogen om haar NICOP voor te leggen stroken niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. De adjunct-commissaris geeft voorts aan dat redelijkerwijze van de verzoekende partij kan worden verwacht dat ze vanaf het begin van de asielprocedure waarachtige verklaringen aflegt omtrent de essentiële elementen van haar asielaanvraag. Daarnaast stelt de adjunct-commissaris dat het jarenlange wachten om een asielaanvraag gebaseerd op de ware identiteit en afkomst in te dienen reeds afbreuk doet aan de beweerde ernst van de problemen waarop de tweede asielaanvraag gebaseerd is. De verzoekende partij vroeg in 2008 als Pakistaan een regularisatie aan en diende geen asielaanvraag in. Zij wachtte tot 14 januari 2011 om op basis van haar Pakistaanse afkomst een asielaanvraag in te dienen. Haar in 2005 eerste ingediende asielaanvraag bevatte niet hetzelfde asielrelaas en de verzoekende partij gaf een valse nationaliteit op. Zoals de bestreden beslissing stelt ondermijnt dergelijk gedrag op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het relaas. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de algemene situatie in SWAT van die aard is dat zij er niet zou kunnen terugkeren. De verzoekende partij maakt bij haar huidige asielaanvraag melding van haar vrees voor terugkeer omwille van haar relatie met een Poolse vrouw. Evenwel kende zij deze vrouw al sedert 2008, leefde zij met haar reeds twee jaar samen én huwde zij deze vrouw op traditionele wijze 1,5 jaar geleden. Ook deze vrees wordt slechts na enkele jaren bekend gemaakt. Voorts wees de adjunct-commissaris erop dat de verzoekende partij ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om de door haar aangehaalde problemen te ontkomen.

3.5. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Derhalve dient de nood aan bescherming, zowel in het kader van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 als artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, te worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land al dan niet kan invoeren en of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. *In casu* wordt niet betwist dat de verzoekende partij de Pakistaanse nationaliteit heeft en dat haar vrees ten aanzien van Pakistan dient onderzocht te worden.

3.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.7. *In casu* brengt de bestreden beslissing tot uiting dat het asielrelaas van de verzoekende partij niet aannemelijk is. De verzoekende partij betwist ook niet dat ze in het verleden bedrieglijke verklaringen omtrent haar afkomst afgelegd heeft. De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat het gedrag van de verzoekende partij die jarenlang haar echte identiteit en echte herkomst verzweeg, de geloofwaardigheid van het asielrelaas ernstig ondermijnt omdat de verzoekende partij eerst in 2005 een asielaanvraag indient op basis van een valse identiteit en afkomst, in 2008 op basis van de ware identiteit een regularisatieaanvraag indient en wacht tot 2011 om een asielaanvraag in te dienen op basis van zijn ware identiteit en afkomst. Van een asielaanvrager mag verwacht worden dat hij zijn vrees binnen een redelijke termijn kenbaar maakt. Zoals de bestreden beslissing stelt, is de afkomst een essentieel element in de beoordeling van het relaas. Dit klemt nog meer nu de adjunct-commissaris op juiste wijze vaststelt dat de verzoekende partij trachtte in het kader van haar huidige asielaanvraag gegevens achter te houden met betrekking tot haar paspoort en de aanvraag van de "NICOP".

De verzoekende partij is verantwoordelijk voor de verklaringen die zij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen haar bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij dient voor ogen te houden dat tijdens de asielprocedure op haar een verantwoordelijkheid rust, in die zin dat van haar verwacht wordt dat zij haar asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk vertelt. Het gegeven dat de verzoekende partij in 2005 de vluchtelingenstatus aangevraagd heeft onder een andere nationaliteit, met name de Afghaanse nationaliteit, wijst erop dat zij toen meende dat zij geen ernstige redenen had om als Pakistaan asiel aan te vragen.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in het verzoekschrift voorhoudt, is bovendien de bestreden beslissing bovendien niet enkel op dit motief gesteund. De bestreden beslissing wijst erop dat de verzoekende partij nergens aangaf waarom ze persoonlijk dermate problemen heeft met de Taliban dat zij niet kan terugkeren naar haar voorgehouden streek van afkomst, het Swat en het feit dat de geuite vrees voor vervolging omwille van haar traditioneel huwelijk ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat de verzoekende partij betreffende haar vrees zich beperkt tot het in vage en zeer algemene bewoordingen te verwijzen naar de Taliban en haar huwelijk met een Poolse dame. De verwerende partij heeft uitdrukkelijk aan de verzoekende partij gevraagd "*Wat is uw precieze vrees in geval van een terugkeer naar Pakistan vandaag?*" De verzoekende partij antwoordde hierop: "*Eerste van de Taliban, iedereen weet van hun aanwezigheid in onze regio. Tweede, ik ben gehuwd met een Poolse dame, ik heb al toestemming van de familie. Ik kan haar niet meenemen naar Pakistan, iedereen weet van dit huwelijk*". Daarop heeft de verwerende partij opnieuw uitdrukkelijk gevraagd "*zijn er andere redenen waarom u niet naar Pakistan zou kunnen terugkeren?*" Hierop antwoordde de verzoekende partij dat "*Enkel de twee redenen die ik zei, dat zijn big issues*" (zie gehoorverslag p.8). Daar de verzoekende partij hierop een vaag antwoord gaf, heeft de verwerende partij opnieuw uitdrukkelijk gevraagd "*Wat denkt u dat er u zal overkomen in geval van een terugkeer?*" De verzoekende partij antwoordde "*zie boven*". In de mate dat de verzoekende partij de adjunct-commissaris verwijt haar niet grondig te hebben ondervraagd blijkt nergens uit het gehoorverslag dat aan haar niet de kans werd geboden haar verklaringen toe te lichten. Bovendien heeft de verzoekende partij tijdens haar gehoor nooit opgeworpen dat ze haar vrees voor vervolging niet

afdoende heeft kunnen toelichten. Wanneer de verzoekende partij voorts nog tot tweemaal toe uitdrukkelijk werd gevraagd of er nog redenen zijn waarom zij niet naar Pakistan zou kunnen terugkeren én of zij nog zaken wenste toe te voegen aan haar relaas, verwees de verzoekende partij zonder meer naar de eerder aangehaalde redenen (zie gehoorverslag p. 8 en 9). Op het einde van het gehoorverslag werd aan zowel aan de verzoekende partij als aan haar raadsman gevraagd of ze nog iets willen toevoegen. Hierop vat de advocaat het asielaanvraag van de verzoekende partij samen en krijgt hij de kans om een aantal punten te benadrukken. Dat haar vrees voor vervolging niet grondig werd nagegaan, kan niet worden volgehouden. De stelling dat geen ernstig onderzoek werd verricht is niet juist. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat hij alle pertinente informatie over zichzelf en zijn verleden kan geven, zo gedetailleerd als nodig is om de relevante feiten vast te kunnen stellen. Hij moet een coherente verklaring afleggen over alle redenen die hij inroept ter ondersteuning van zijn asielaanvraag (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoekende partij dient immers voor ogen te houden dat tijdens de asielprocedure op haar een verantwoordelijkheid rust, in die zin dat van haar verwacht wordt dat zij haar asielaanvraag zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk vertelt. De (adjunct) commissaris-generaal dient enkel de door de verzoekende partij aangebracht elementen redelijkerwijze te beoordelen. Het element van het asielaanvraag, met name het louter aanhalen van vrees voor de taliban omdat haar vader in Amerika was en grondbezitter is te vaag en onvoldoende om de grondigheid van de vrees aannemelijk te maken.

Het loutere feit dat haar vader zou behoren tot een etnische/sociale groep (namelijk de grondbezitters) is niet voldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, §4, d van de vreemdelingenwet. Immers de verzoekende partij toont niet aan dat de gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden noch dat de groep als afwijkend wordt beschouwd. Bovendien is het feit dat haar vader een grondbezitter is en naar Amerika is geweest, een loutere bewering niet ondersteund door enig stuk zoals eigendomsbewijzen en dergelijke meer. De verzoekende partij zet ook niet uiteen of toont niet aan dat zij ook tot die sociale groep behoort. Om haar verklaringen te onderbouwen verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar een artikel van december 2009 uit 'le Monde diplomatique'. De bevindingen weergegeven in het artikel tonen geenszins een persoonlijke vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. Evenmin toont de verzoekende partij hiermee aan dat haar vader een grondbezitter is. Nochtans heeft de verzoekende partij meerdere asielprocedures doorlopen en dient ze te weten welke informatieplicht op haar rust.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat uit de beschikbare informatie blijkt dat in de regio SWAT de Taliban geenszins aan de macht is. Dit gegeven wordt door de verzoekende partij niet weerlegt. Dit blijkt uit het Cedoca-document dat door de verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegd werd. Hiermee rekening houdend, gezien de verklaringen van de verzoekende partij dat haar ouders en één broer actueel in de Swat verblijven (zie gehoorverslag CGVS p. 2 en 4) én gezien het feit dat de verzoekende partij nergens aangeeft (noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen) waarom zij zelf dermate problemen heeft gehad met de Taliban dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Swat, kon de adjunct-commissaris-generaal terecht oordelen dat de algemene situatie niet van die aard is dat de verzoekende partij er niet zou kunnen wonen. In elk geval toont de verzoekende partij niet aan dat de algemene situatie van die aard is dat ze niet naar het Swat zou kunnen terugkeren, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij evenmin haar voorgehouden profiel aannemelijk maakt gelet op het gebrek aan begin van bewijs in een materie waar dit gemakkelijk kan aangetoond worden. Dit klemt nog meer nu de verzoekende partij diende toe te geven dat haar vader, naar haar zeggen een grondbezitter, thans terug verblijft in Swat. In haar verzoekschrift reikt de verzoekende partij geen elementen aan die bovenstaande vaststellingen in een ander dag licht zou stellen. De loutere verwijzing naar een internetartikel aangaande de Taliban in Pakistan, volstaat geenszins om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. De bevindingen weergegeven in het artikel tonen geenszins een persoonlijke vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Met betrekking tot de situatie in Swat, stelt de verzoekende partij dat 'uit de informatie die zij krijgt de Taliban een grote invloed blijven uitoefenen op de hele streek en dat het Pakistaans leger zeker niet de volledige controle hernomen heeft. De verzoekende partij meent dat het gegeven dat haar ouders teruggekeerd zijn naar Swat niet betekent dat er geen vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partij kan bestaan. Met een verwijzing naar een Cedoca document en een beslissing van

het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert de verzoekende partij dat de verwerende partij erkent dat er in de regio waarvan de verzoekende partij afkomstig is, sprake is van een gewapend conflict met willekeurig geweld. Ter terechtzitting verwijst de verzoekende partij naar rapporten neergelegd op 22 augustus 2011.

In eerste instantie wijst de Raad erop, met verwijzing naar hetgeen voorafgaat dat de verzoekende partij haar vrees voor de Taliban niet aannemelijk maakt en evenmin aantoonde dat deze vrees gegrond is. Een loutere bewering dat de vader grondbezitter is in Swat, afgelegd jaren nadat het land is verlaten, zonder het minste begin van bewijs acht de Raad onvoldoende. Ook de stelling dat de terugkeer van de ouders naar de Swat niet wil zeggen dat er geen vervolging is of kan zijn, doet geen afbreuk aan de bevindingen weergegeven in de bestreden beslissing. De vrees van de verzoekende partij moet gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Rekening houdend met de verklaringen van de verzoekende partij dat haar ouders naar de Swat terugkeerden en daar actueel verblijven, kon de adjunct-commissaris-generaal terecht besluiten dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat de verzoekende partij omwille van een gegronde vrees voor vervolging niet naar de Swat zou kunnen terugkeren.

De verzoekende partij verwijst naar Cedoca-informatie waaruit zou moeten blijken dat de verwerende partij zelf erkent dat er in Noordwest Pakistan een strijd woedt tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten en er aldus een situatie heerst van willekeurig geweld dat een reëel risico vormt voor de burgerbevolking. Dienaangaande merkt de Raad op dat deze vaststelling evenmin afbreuk doet aan de hoger aangehaalde motivering dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat bij een terugkeer naar de Swat. Dergelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en de Raad herhaalt dat de verzoekende partij *in casu* duidelijk in gebreke blijft.

3.8. Aangaande de ingeroepen vrees omwille van het traditioneel huwelijk merkt de Raad op dat de verzoekende partij ook hier geen elementen aanbrengt die de motivering van de bestreden beslissing vermag te weerleggen. Voorst laat de verzoekende partij na uiteen te zetten en aan te tonen dat zijn traditioneel huwelijk met een Poolse vrouw een grond tot vrees kan vormen. Zij toont evenmin aan dat zij gehuwd is met een Poolse vrouw en waarom dergelijk huwelijk een reden tot vervolging in Pakistan kan zijn.

In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat de verzoekende partij, die nochtans aanhaalt haar Poolse echtgenote/vriendin reeds sinds 2008 te kennen, reeds twee jaar met haar samenleefde én reeds anderhalf jaar met haar gehuwd is, pas bij haar tweede asielaanvraag in 2011 voor het eerst opwerpt vervolging te vrezen omwille van haar relatie / huwelijk. Deze vaststelling ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees. Het loutere feit dat het huwelijk niet wordt betwist door de adjunct-commissaris-generaal doet hieraan geen enkele afbreuk. Bovendien heeft de verzoekende partij nergens doorheen haar verklaringen concrete elementen aangehaald waaruit blijkt dat haar beweerde vrees ook gegrond is. Zoals hoger reeds aangehaald beperkte de verzoekende partij zich in haar verklaringen tot de loutere opmerking dat zij haar vrouw niet kan meenemen naar Pakistan daar iedereen van het huwelijk op de hoogte is. De verzoekende partij toont hiermee geenszins *in concreto* aan welke gevaren zij vreest en om welke reden bij een eventuele terugkeer naar Pakistan. In navolging van hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet, benadrukt de Raad dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Pakistan en de bevindingen weergegeven in het rapport van Amnesty International geenszins volstaan om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. Bovendien merkt de verzoekende partij zelf op dat een afwijking van de gedragsregels zoals voorgeschreven door de Taliban *kan* leiden tot vervolging. De verzoekende partij dient dit evenwel *in concreto* aan te tonen wat ze *in casu* nalaat te doen.

3.9. Voorst wordt erop gewezen dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het

onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat de verzoekende partij tot tweemaal toe met de Afghaanse nationaliteit asiel aangevraagd heeft en dan nog jaren lang wachtte om asiel aan te vragen als Pakistaan, maar hierbij haar NICOP verborgen hield voor de verwerende partij is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, het relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging. Het is een indicatie dat de verzoekende partij bij het indienen van haar vorige asielaanvragen haar vrees voor haar land van herkomst niet als gewichtig genoeg ervoer om de ware feiten onmiddellijk aan de asielinstanties bekend te maken en brengt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op ernstige wijze in het gedrang.

3.10. De verzoekende partij verwijst naar het standpunt van het UNHCR om aan te tonen dat zij tijdens het interview moest worden geconfronteerd met de situatie dat een binnenlands verblijfsalternatief werd onderzocht.

De Raad wijst erop dat een standpunt van het UNHCR niet bindend is en evenmin juridisch afdwingbaar. Er bestaat bijgevolg geen verplichting om de asielzoeker tijdens het verhoor mee te delen dat een binnenlands verblijfsalternatief wordt onderzocht. Met haar algemene verwijzing naar het ontbreken van de namen van de steden die een hervestingsalternatief zouden toelaten, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan het motief dat de Pakistaanse grootsteden (waarvan de meeste niet getroffen zijn door de recente overstromingen) een grote concentratie aan Pashtouns kennen waarbinnen de verzoekende partij zich moeiteloos zou kunnen integreren.

De verzoekende partij verwijst naar pagina 81 van het rapport van Amnesty International. Daarin staat een getuigenis daterend van 2009 van een persoon die stelt dat Pashtouns tweederangsburgers zijn geworden. In het administratief dossier bevindt zich een Subject Related Briefing over de algemene veiligheidssituatie van Pakistan, daterend van 14 januari 2011, waarin op pagina 15 vermeld wordt dat er veel Pashtouns leven: *“Veel IDP's uit het Noordwesten vestigen zich in Karachi. Begin 2010 leefden er naar schatting 2, 5 miljoen Pashtun in de stad, waarvan honderdduizenden vluchtelingen uit het noordwesten.”* De verzoekende partij, die niet ontkent dat zij Pashtoun is, toont niet aan dat zij zich daarbinnen niet zou kunnen integreren, zoals de commissaris-generaal nochtans stelt in de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij verklaard heeft Pakistan te hebben verlaten in 2005, op 5 juli 2005 een asielaanvraag in Duitsland ingediend heeft en sedert 27 december 2005 in België verblijft. Het louter verwijzen naar problemen die andere personen in 2009 hebben ondervonden, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij zelf geen intern verblijfsalternatief heeft. Hetzelfde wordt gesteld over de verslagen over de IDP-crisis in Pakistan, waarnaar de verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift. Ook de verwijzing van de verzoekende partij naar rechtsleer en naar het standpunt van de UNHCR waarin erop wordt gewezen dat *“in geval de staat een zekere verantwoordelijkheid draagt, is de toepassing van de uitzondering van het binnenlands hervestingsalternatief in principe uitgesloten”* doet geen afbreuk aan hetgeen wordt gesteld in de bestreden beslissing en betrekking heeft op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. In zoverre de verzoekende partij zou stellen dat in de bestreden beslissing de steden Karachi en Peshawar als een intern verblijfsalternatief aangeduid wordt, wijst de Raad erop dat dit berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De adjunct-commissaris-generaal heeft er enkel op gewezen dat volgens de verklaringen van de verzoekende partij zijn broers daar gebleven zijn, maar duidt deze steden niet aan als een mogelijkheid voor een intern verblijfsalternatief. Waar de verzoekende partij stelt dat uit informatie blijkt dat internally displaced persons over onvoldoende geld beschikken om in de basisbehoeften te voorzien, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij wel in staat geweest haar land te verlaten om naar Europa te reizen en uit haar verklaringen kan afgeleid worden dat haar ouders bemiddeld zijn. Immers verklaart de verzoekende partij dat haar familie grondbezitters zijn en deze gronden verhuurt. De verzoekende partij toont niet aan in hoeverre haar situatie als familielid van een grondbezitter verschillend is van haar broers. Als haar familie studies en/of verblijf van haar broers in een andere stad kan bekostigen dan is redelijk te verwachten dat de familie van de verzoekende partij een verblijf in een andere stad omwille van haar veiligheid ook kan bekostigen, in zoverre de verzoekende partij dit niet al zelf zou kunnen. Haar persoonlijke situatie stemt dan ook niet overeen met de situatie van de personen opgenomen in het rapport waarnaar de verzoekende partij verwijst. Waar de verzoekende partij stelt dat de Pashtoenen die recent in Karachi aankomen er zware problemen hebben, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij tijdens haar gehoorverslag verklaard heeft dat één van haar broers daar verbleef, maar ze heeft niet gesteld dat hij daar enige problemen heeft gehad. Voorts toont de verzoekende partij ook niet aan dat de normering, waaronder ook het arrest Elgafji van 17 februari 2009 van het Europees Hof van Justitie *in casu* niet nageleefd werd, daar zowel de persoonlijke situatie als de algemene situatie in Pakistan onderzocht werd.

In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze aangegeven waarom de verzoekende partij gebruik kan maken van een intern verblijfsalternatief en de algemene verwijzing naar rapporten doet hieraan geen afbreuk. Deze algemene verwijzingen zijn immers niet van die aard dat zij de redelijkheid van het alternatief aantasten (zie UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 23 juli 2003, nr. 22-30). De Raad verwijst tevens naar de arresten van de Raad van State nr. 126.463 van 16 december 2003 en nr.135.928 van 12 oktober 2004.

Een reisadvies uitgaande van de FOD Buitenlandse Zaken is bestemd voor toeristen die naar Pakistan zouden willen reizen en kan niet worden beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Alleszins is dit geen element dat dienstig is ter staving van het individueel asielaanvraag van de verzoekende partij. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog verwijst naar het arrest van het Sufi en Elmi van 28 juni 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wordt erop gewezen dat dit arrest niet dienstig aangevoerd kan worden daar het betrekking heeft op de effectieve uitwijzingen van personen naar hun land van herkomst en niet op de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er eveneens op dat het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing komt geheel tegemoet aan deze taak.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De motieven van de bestreden beslissing die hierboven werden besproken worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN